

Sygn. akt IV CSK 201/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko R.T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany R.T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 października 2018 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wyrażające się w pytaniach: czy w istocie przepis art. 97 k.c. rodzi domniemanie, że oświadczenie woli zostało złożone w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi ludności; czy sam fakt złożenia podpisu na umowie kredytowej osób, których umocowanie nie zostało w żaden sposób wykazane, stanowi złożenie oświadczenia woli przez osobę prawną. Ponadto zdaniem pozwanego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem: 1) po pierwsze, powód nie przedstawił dowodu na to, że pozwany otrzymał środki określone umową kredytową 2) po drugie, sądy wyciągnęły daleko idące skutki z nieważnego uznania długu 3) po trzecie, sądy uznały, iż doszło do cesji wierzytelności, pomimo iż przenoszona wierzytelność nie była możliwa do zweryfikowania 4) po czwarte, najistotniejsze ustalenia zostały dokonane na podstawie nieuprawnionych domniemań i założeń 5) po piąte, Sąd odwoławczy bezpodstawnie przerzucił ciężar dowodu na pozwanego 6) po szóste, Sąd

pierwszej instancji dopuścił dowód z akt innej sprawy 7) Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowód z kserokopii dokumentu.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba zważyć, że orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom albowiem sformułowane jako pierwsze zagadnienie rozmija się z ustaleniami, że umowa kredytu została podpisana w lokalu przedsiębiorstwa poprzednika prawnego powoda, czemu pozwany nie zaprzeczał. Drugie z postawionych pytań łączy się w istocie z pierwszym i wynikającym z art. 97 k.c. domniemaniem dotyczącym legitymacji osób działających w imieniu osoby prawnej, które wiązało się z ustaleniem Sądów, że umowę ze strony banku w jego siedzibie podpisali pracownicy banku.

Poza tym trzeba podnieść, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy

tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie przedstawił argumentów, które mogłyby świadczyć o wystąpieniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie ma uzasadnionych powodów aby kwestionować ustaleń Sądów opartych na wnioskowaniu z innych ustalonych faktów skoro wnioskowanie zostało poddane ocenie Sądu drugiej instancji i uznane za logiczne i prawidłowe zwłaszcza wobec stwierdzenia, że pozwany złożył podpis na umowie, przez pewien czas spłacał kredyt a później złożył wniosek o restrukturyzację kredytu. Pozostałe przykłady oczywistej zasadności skargi kasacyjnej pozostają w sprzeczności z poczynionymi w sprawie ustaleniami dotyczącymi złożenia przez pozwanego wniosku o restrukturyzację zobowiązania wynikającego z umowy oraz ustaleniami dotyczącymi przejścia na powoda uprawnień przysługujących N. S.A. W końcu trzeba uwzględnić, iż Sąd drugiej instancji wyjaśnił dlaczego dokonał ustaleń na podstawie kserokopii oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu, czy bankowego tytułu wykonawczego.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

as]

jw